

Sygn. akt II Ca 96/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 05 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Barbara Mokras SSO Marian Raszewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 05 maja 2016r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. W. i D. D. (1)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 16 czerwca 2015r. sygn. akt I C 565/13

1. oddala apelację,

2. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w S. na rzecz powódki A. W. kwotę 1200 zł i na rzecz powódki D. D. (1) kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Barbara Mokras SSO Wojciech Vogt SSO Marian Raszewski

II Ca 96/16

UZASADNIENIE

Powódka A. W. i małoletnia powódka D. D. (1) reprezentowane przez matkę M. D. (1) wniosły o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedziba w S. na rzecz powódki A. W. kwoty 27.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę związaną ze śmiercią jej siostry w wypadku komunikacyjnym z dnia 27.09.2009 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 16.04.2013 r. do dnia zapłaty; kwoty 10.799,26 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za okres od dnia 20.03.2010 r. do dnia 15.04.2013 r. i zwrot kosztów postępowania oraz na rzecz powódki D. D. (1) kwoty 28.000 zł tytułem

zadośćuczynienia za krzywdę związaną ze śmiercią jej siostry w wypadku komunikacyjnym z dnia 27.09.2009 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 16.03.2010 r. do dnia zapłaty; kwoty 11.169,32 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za okres od dnia 20.03.2010 r. do dnia 15.04.2013 r. i zasądzenia kosztów postępowania.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódek zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 16 czerwca 2015 r. zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powódki A. W. kwoty 37.751,18 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 27.000 zł od dnia 16 kwietnia 2013 r. i orzekł o kosztach postępowania oraz na rzecz D. D. (1) kwotę 29.169,32 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 28.000 zł od dnia 16 kwietnia 2013 r. i orzekł o kosztach postępowania. W pozostałej części powództwo obu powódek oddalił.

Apelacje od tego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając wyrok w części tj. w punkcie I A ust. 1 w części ponad kwotę 16.774,03 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 12.000 zł od dnia 16 kwietnia 2013 r. ; w punkcie I A ust. 2 wyroku w całości; w punkcie I B ust. 1 wyroku w części ponad kwotę 18.181,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 13.000 zł od dnia 16 kwietnia 2013 r. ; w punkcie I B ust. 2 wyroku w całości; w punkcie III wyroku w całości.

Zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wyroku, tj. ustalenie, że A. D. siedząca na tylnym siedzeniu pojazdu M. o nr rej. (...) po zajściu wypadku z dnia 27 września 2009 r. pozostała na tylnym siedzeniu pojazdu, podczas gdy została ona wyrzucona na zewnątrz kabiny pojazdu, co miało wpływ na nieuwzględnienie przez Sąd zarzutu pozwanej o przyczynieniu się A. D. do powstałej szkody.

Zarzucił również naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku tj.:

- art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie nieprawidłowej niezgodnej z zasadami logiki, dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego;
- art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 162 k.p.c., art. 217 § 1 – 3 k.p.c., art. 227 k.p.c. przez oddalenie wniosku pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność, czy A. D. w chwili zdarzenia miała zapięty pas bezpieczeństwa,
- art. 279 k.p.c. w zw. z art. 162 k.p.c. przez oddalenie wniosku pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego.

Wskazał również na naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 262 k.c. przez jego niezastosowanie.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i przeprowadzenie dowodu z kompleksowej opinii biegłych z dziedziny technicznej i kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych, medycyny sądowej i medycznej rekonstrukcji wypadków drogowych.

Powódki wniosły o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III KKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Sąd Rejonowy – wbrew zarzutom zawartym w apelacji - prawidłowo ustalił stan faktyczny. Wskazał dowody na których się oparł i przyczyny dla których dowodom przeciwnym odmówił wiarygodności.

Rozumowanie pozwanego jest z natury błędne. W zarzutach wskazuje on bowiem, że - zdaniem skarżącego – istniał inny materiał dowodowy w postaci dokumentów wytworzonych przez włoską policję, z których można wyprowadzić wniosek, że zmarła podróżowała samochodem bez zapiętych pasów bezpieczeństwa.

Do takiego rozumowania można mieć trzy zasadnicze zastrzeżenia:

1. Sąd rozpoznający sprawę nie dysponował dokumentami wytworzonymi przez włoską policję, dysponował nie potwierdzonymi przez nikogo kserokopiami, które zgodnie z przepisami k.p.c. nie mają mocy dowodowej w postępowaniu sądowym,

2. z powyżej wskazanych kserokopii – co jest równie istotne - nawet gdyby one miały cechy dokumentu i założymy, że byłyby jedynym dowodem w sprawie, nie można wyprowadzić wniosku, że A. D. podróżowała w dniu wypadku bez zapiętych pasów bezpieczeństwa. To na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia, że A. D. przyczyniła się do powstania szkody podróżując bez zapiętych pasów bezpieczeństwa. Pierwszym krokiem w dowodzeniu tego rodzaju przyczynienia jest wykazanie, że ww pasów bezpieczeństwa nie zapięła. Z dokumentów, na które powołuje się pozwany okoliczność ta bezsprzecznie nie wynika i dlatego nie można uznać, że pozwany przedstawiając te dokumenty wykazał, że powyższa okoliczność miała miejsce. Przyjrzyjmy się treści tych kserokopii. Z protokołu zeznań M. D. (2) (k-56 akt) wynika, że „w środku pojazdu, który uległ wypadkowi znajdowały się trzy osoby, w tym dwie siedzące na przednich siedzeniach i jedna na tylnym siedzeniu. Siedząca na tylnym siedzeniu była pani D. A. T., natomiast na przednim siedzeniu pasażer był K. B.” Z notatki Legionu Karabinierów (k-64 akt) wynika, że „dnia 27 września 2009 r. o godzinie 6.30 nastąpił wypadek drogowy z rannymi: ze skutkiem śmiertelnym dla D. A. T., pasażerki siedzącej na tylnym siedzeniu samochodu. W dalszej części stwierdzono, że pasażer siedzący na przednim siedzeniu zeznał, „że był jedynym, który zapiał pasy bezpieczeństwa, nie został poważnie ranny, podczas gdy pasażerka, która siedziała na tylnym siedzeniu odniosła najpoważniejsze obrażenia. W momencie uderzenia kierowca został wyrzucony na zewnątrz. W zaświadczeniu dotyczący pogrzebu podpisanym przez dyrektora szpitala (k-77 akt) znajduje się zapis „... pasażerkę wyrzuciła na zewnątrz kabiny samochodu.” Powyższe zapisy są sprzeczne, z ich pierwszej części wynika, że po wypadku kierowca i dwóch pasażerów znajdowało się w samochodzie; z drugiej, że kierowca został wyrzucony na zewnątrz samochodu; z trzeciej, a jest to dokument wytworzony przez szpital, że pasażerka A. D. została wyrzucona na zewnątrz kabiny. Tak sprzeczny materiał dowodowy nie może być podstawą ustalenia, że A. D. nie zapięła pasów bezpieczeństwa.

3. nie może być skutecznym zarzutem apelacji zarzut, że inna grupa dowodów (w naszym wypadku były to tylko kserokopie) umożliwia budowę inne go stanu faktycznego korzystnego dla skarżącego i z tego powodu ustalenia sądu są nieprawidłowe.

Pozwany nie wskazał, żadnego dowodu, z którego wynikałoby, że A. D. w dniu wypadku jechała samochodem bez zapiętych pasów bezpieczeństwa, jak również że wiedziała, że kierowca samochodu prowadzi samochód pod wpływem alkoholu. W tej sytuacji Sąd miał podstawy aby oddalić wniosek dowodowy pozwanego o przeprowadzenie dowodu z kompleksowej opinii biegłych z dziedziny technicznej i kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych , medycyny sądowej i medycyny rekonstrukcji wypadków drogowych. Oddalenie tego wniosku dowodowego na posiedzeniu niejawnym jest uchybieniem procesowym nie mającym istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Zarzut naruszenie prawa materialnego pozwany uzasadniał brakami w ustaleniach faktycznych, co z istoty nie może być skuteczne.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c., orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

Barbara Mokras Wojciech Vogt Marian Raszewski